

Sygn. akt II AKa 148/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

del. SO – Małgorzata Janicz

Protokolant: – st. sekr. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 09 kwietnia 2014 r.

sprawy E. M.

oskarżonej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z 29.07.

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 w/w ustawy

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 16 lutego 2012 r. sygn. akt V K 210/11

Wyrok w zaskarżonej części uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

E. M. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia najpóźniej do 10 maja 2011r.

w S. i W., działając wspólnie i w porozumieniu

z P. C. (1), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pomagała nieustalonym osobom w przetwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, w taki sposób, że udostępniała nieustalonym osobom pomieszczenia budynku

w S. nr (...), zlecała przechowywanie roztworu wolnej zasady amfetaminy P. C. (1) na posesji przy ul. (...)

w W., oraz zapewniała transport przyrządów i odczynników do produkcji amfetaminy, przy czym z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011r. w S. na posesji nr (...) możliwe było uzyskanie 16562 dawek aktywnych amfetaminy, z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011r. w W. przy ul. (...) możliwe było uzyskanie 1488 dawek aktywnych amfetaminy, natomiast z płynu zabezpieczonego w dwóch kanistrach w dniu 27.07.2011r. na ul. (...) możliwe było uzyskanie łącznie 4011 dawek aktywnych amfetaminy,

tj. o czyn z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 10 maja 2011 r. w W., w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczyła

w obrocie środkiem odurzającym w postaci kokainy, przy czym
w wymienionym dniu posiadała w wymienionym mieszkaniu kokainę w ilości 6 gram netto,

tj. o czyn z art.56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. E. M. uznał za winną tego, że w okresie od nieustalonego dnia najpóźniej do 10 maja 2011r. w S. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pomagała nieustalonym osobom w przetwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, w taki sposób, że udostępniała nieustalonym osobom pomieszczenia budynku w S. nr(...), zlecała przechowywanie roztworu wolnej zasady amfetaminy P. C. (1) na posesji przy ul. (...) w W., oraz zapewniała transport przyrządów i odczynników do produkcji amfetaminy, przy czym z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011 r. w S. na posesji nr (...) możliwe było uzyskanie 16562 dawek aktywnych amfetaminy, z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011 r. w W. przy ul. (...) możliwe było uzyskanie 1488 dawek aktywnych amfetaminy, to jest popełnienia czynu z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 3(trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek grzywny przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 złotych; w ramach czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia E. M. uznał za winną tego, że:

II. w dniu 10 maja 2011r. w W., w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzieliła R. W. (1) środka odurzającego w postaci 0,5 grama kokainy za kwotę 140 zł. to jest popełnienia czynu z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt II posiadała w wymienionym mieszkaniu kokainę w ilości 6 gram netto, to jest popełnienia czynu

z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych; za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art.86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę łączną 3(trzech) lat pozbawienia wolności; na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 maja 2011r. do dnia 16 lutego 2012 r.

Tym samym wyrokiem został skazany P. C. (1) za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższy wyrok w części dotyczącej E. M. został zaskarżony w całości przez jej obrońcę.

Apelacja obrońcy zarzuciła wyrokowi:

1) obrażę prawa materialnego, tj. przepisów:

a) art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w związku z art. 8 k.k. poprzez:

- jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżona działała

z zamiarem popełnienia zarzucanego jej czynu polegającego na pomocnictwie do produkcji narkotyków, to jest chciała go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godziła, gdy tymczasem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika a co najmniej są co do tego wątpliwości, że nie miała zamiaru jego popełnienia, a co najwyżej popełniła go na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość

popelnienia tego czynu jak wynika z okoliczności sprawy powinna była przewidzieć. Takie zachowanie oskarżonej ewentualnie wyczerpuje znamiona czynu kwalifikowanego na podstawie 54 ust. 2 pkt 3) ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii lub może zostać uznane za - wobec nie ustalenia roli oskarżonej w procedurze i jej świadomości co do tego, że narkotyk w postaci amfetaminy może mieć postać cieczy oraz nie ustalenia co faktycznie robiła na nieruchomości w S. - przygotowanie do popelnienia przestępstwa z art. 53 ust. 2 lub 54 ust. 2 pkt 3) tej ustawy;

- nie wykazanie żadnymi dowodami, iż zachowania oskarżonej zakwalifikowane na podstawie ww. przepisów jako czyny przestępne miały charakter umyślny albowiem trudno wywieść to z okoliczności podawanych przez oskarżoną w postaci uprzedniej nieznajomości osoby o imieniu H., jego karalności za pobicie ze skutkiem śmiertelnym o której to informacji miała się ona dowiedzieć post factum, poznaniu ww. za pośrednictwem G. S. brata jej konkubenta P. S. bez dokonania ich weryfikacji;

- zastosowanie kwalifikacji dotyczącej produkcji znacznej ilości narkotyków i przyjęcie, że polegała ona na wytrącaniu z zabezpieczonej cieczy soli amfetaminy w sytuacji gdy opinia biegłego wydana w tym zakresie wskazuje na brak możliwości określenia ilości wyprodukowanego narkotyku a w toku procesu nie udowodniono aby w chwili zatrzymania lub też w krótkim okresie przed zatrzymaniem w miejscowości S. dochodziło do przetwarzania czy produkcji narkotyków;

b) art. 59 ust. 1 ustawy poprzez jego błędne zastosowanie albowiem zgromadzony materiał dowodowy, zasady doświadczenia życiowego oraz prawidłowego wnioskowania wobec wątpliwości co do poczytalności R. W. (1) w sytuacji odbierania od niego zeznań a następnie wyjaśnienie nie pozwalało na przypisanie oskarżonej popelnienia czynu penalizowanego powyższym przepisem, a ponadto w sytuacji gdyby nawet uznać iż doszło do odpłatnego udzielenia przez oskarżoną środków odurzających ww. osobie to działanie to z uwagi na przypisanie w zarzucie jednokrotnego działania oraz ilość 0,5 g winien być potraktowany jako przypadek mniejszej wagi w rozumieniu przepisów art. 59 ust. 3 ustawy;

c) art. 60 § 3 k.k. poprzez nie dokonania nadzwyczajnego złagodzenia kary jak również nie przeprowadzenia w tym względzie żadnych rozważań w sytuacji gdy oskarżona ujawniła wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osoby, której wynajęła nieruchomość, na polecenie której pod groźbą pobicia przewiozła bańkę oraz naczynia, które to okoliczności nie były wcześniej organom ścigania znane;

2) obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisów:

a) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, w szczególności:

- w zakresie sposobu odbierania zeznań i wyjaśnień od R. W. (1), które jak wynika z materiałów postępowania były odbierane od niego gdy był pod wpływem narkotyków, które rzekomo uprzednio nabył od oskarżonej a dodatkowo jak wynika z opinii sądowno-lekarskiej

i przeprowadzonego w ramach badania wywiadu z ww. osobą

w trakcie przesłuchania był on bity przez policję pałką, przewrócony na ziemię i przypalany i uznania pomimo tego, że przesłuchanie jego osoby nie zostało dokonane z naruszeniem przepisów art. 192 § 2 k.p.k. w związku z art. 171 § 7 k.p.k. a zatem stanowi pełnoprawny dowód;

- uznanie że oskarżona nie mogła działać pod wpływem groźby

i zastraszenia ze strony H. a powoływanie się na te okoliczności stanowi li tylko jej linię obrony w sytuacji gdy oskarżona była uprzednio ofiarą znęcania się psychicznego i fizycznego przejawiającego się jej wielokrotnym pobicie, znieważaniem, groźbami pozbawienia życia i zdrowia oraz gwałtem na jej osobie

a zatem jest osobą szczególnie wrażliwą na tego typu zachowania i ich najmniejszy nawet przejaw obojętny dla osoby nie mającej z tego typu działaniami do czynienia może zostać odczytany przez nią jako zagrożenie życia lub zdrowia;

- uznania, że w S. doszło do wyprodukowania znacznej ilości narkotyków pomimo, że opinia wydana w tym zakresie tego nie potwierdza;

b) art. 5 § 1 k.p.k. w związku z art. 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy na skutek zaniechania przeprowadzenia z urzędu dowodów w postaci:

- przesłuchania G. S. oraz P. S. na okoliczność danych personalnych osoby o imieniu H. w celu zweryfikowania wersji co do nawiązania znajomości, charakteru znajomości oraz możliwości zagrożenia dla osoby oskarżonej ze strony ww., którą to wersję przedstawiła w postępowaniu przygotowawczym i sądowym;

- przeszukania miejsca zamieszkania H. i przesłuchania jego osoby w sytuacji ustalenia w sposób ww. jego tożsamości celem potwierdzenia wersji oskarżonej co do braku świadomości i umyślności w jej działaniu, któremu przypisano przestępczy charakter;

- ustalenia tożsamości, przesłuchania oraz pobrania materiału do badań daktyloskopijnych oraz biologicznych (genetycznych) od osób przebywających razem z M. M. (1) na nieruchomości położonej w S. celem ustalenia czy ślady linii papilarnych zabezpieczone w domu w S. oraz ślady genetyczne m.in. w rękawiczkach należą do tych czy też innych osób;

- przesłuchania A. M. oraz F. M. synów oskarżonej na okoliczność daty ostatniego wspólnego pobytu z matką na nieruchomości w S. oraz możliwości używania przez nią gumowych rękawiczek w trakcie sprzątania, które to rękawiczki zostały tam zabezpieczone albowiem z wyjaśnień oskarżonej wynika (co potwierdził Sąd w treści uzasadnienia), że jeździła ona na tą nieruchomość od kiedy dzieci były małe przez 15 lat a z akt postępowania w szczególności udzielanych synom oskarżonej zezwoleń na widzenie wynika, iż są one osobami nieletnimi a zatem ich wiek wskazuje, że - wbrew niczym nie popartym twierdzeniom Sądu - bytność oskarżonej z jej dziećmi na przedmiotowej nieruchomości ustała niedawno w odniesieniu do inkryminowanego czasu;

- przesłuchania M. M. (2) na okoliczność jego bytności na nieruchomości w S. oraz osób z nim tam przebywających a następnie tych osób, odebrania od nich materiału porównawczego do badań daktyloskopijnych oraz genetycznych celem sprawdzenia czy nie znajdowała się wśród nich osoba, która pozostawiła ślad genetyczny w zabezpieczonych rękawiczkach albowiem o bytności ww. osób mówił w swoich zeznaniach B. R.;

- przesłuchania funkcjonariuszy Policji dokonujących zatrzymania E. M. i przeszukania w jej mieszkaniu a następnie zatrzymania R. W. (1) oraz przesłuchania M. M. (2) i F. M. przebywających w dniu zatrzymania pod domem E. M. (jak wynika z notatki służbowej zostali zatrzymani w mieszkaniu E. M.) na okoliczność ustalenia miejsca oraz sposobu zatrzymania R. W. (1) albowiem oskarżona kwestionuje zatrzymanie jakiegokolwiek osoby w jej mieszkaniu poza jej mężem i synem a w toku rozprawy w charakterze świadka został przesłuchany jedynie funkcjonariusz policji, który był wprawdzie autorem notatki służbowej z zatrzymania R. W. (1) ale jak sam zeznał sporządził ją w oparciu o informacje innych policjantów albowiem w tym czasie uczestniczył w czynnościach na nieruchomości w S.;

- nie ustalenie (choćby poprzez opinię stosownego biegłego) jaki wpływ na sposób oraz treść składanych zeznań przez R. W. (1) miało spożycie przez niego w niedługim czasie przed składaniem zeznań 0,5 kokainy;

- nie wyjaśnienie w jakich okolicznościach doszło do obrażeń ciała R. W. (1) i czy posiadał te obrażenia w chwili przesłuchania przez policję czy też są one następstwem tego przesłuchania, czy też doznał ich w późniejszym czasie;

c) art. 397 § 1 k.p.k. poprzez nie przerwanie albo odroczenie rozprawy i nie zakreślenie oskarżycielowi publicznemu terminu do przedstawienia dowodów wskazanych wyżej pod lit b), których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie braków postępowania przygotowawczego w powyższym zakresie a ich usunięcie przez sąd uniemożliwiłoby wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie;

d) art. 352 k.p.k. w związku z art. 368 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodów nieznanych oskarżonej na etapie sporządzenia i doręczenia jej aktu oskarżenia, w postaci opinii biegłych z zakresu chemii i genetyki, nie poinformowania oskarżonej o wpłynięciu w ślad za aktem oskarżenia ww. dowód a tym samym uniemożliwienie oskarżonej wyrażenia swojego stanowiska w tym zakresie i przyjęcia dogodnej dla niej linii obrony, która uwzględniałaby ww. dowody co niewątpliwie naruszyło jej prawo do obrony;

e) art. 367 § 1kpk poprzez uniemożliwienie oskarżonej wypowiedzenia się co do dowodów wymienionych wyżej w pkt d) wobec nie poinformowania jej o ich wpłynięciu i uwzględnieniu po doręczeniu jej aktu oskarżenia;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, że oskarżona знаła lepiej niż sama wskazuje H., że wiedziała w jakim celu wynajmuje mu dom, że ukrywała fakt wynajęcia domu przed mężem i innymi członkami rodziny, wiedziała co w tym domu robił H. i mu w tym pomagała o czym świadczą jej odciski palców na misce oraz ślad genetyczny w rękawiczkach, w sytuacji gdy oskarżona wynajęła dom zawierając umowę przewidzianą prawem i w żaden sposób nie zabronioną, pomogła przewieźć jakieś naczynia świadcząc uprzejmość H. będącemu znajomym P. i G. S. a zatem jej konkubenta i jego brata, z uwagi na okoliczność, iż jej mąż M. M. (2) przebywał wówczas w zakładzie karnym, pozostaje z nim od 10 lat w faktycznej separacji nie musiała go o niczym informować a z uwagi na swoją bytność na przedmiotowej nieruchomości przez okres blisko 15 lat pozostawienie przez nią jakichkolwiek śladów genetycznych czy linii papilarnych w żaden sposób nie może świadczyć o udziale w jakimkolwiek procederze.

Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie stwierdzić należy, iż nie sposób zgodzić się z podnoszonym w apelacji zarzutem obrazy prawa materialnego.

Jak konsekwentnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego obraza prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu.

Nie ma więc obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, bądź naruszenia przepisów prawa procesowego, a do tego właśnie sprowadza się uzasadnienie tego zarzutu przez autora apelacji.

Nie można natomiast odmówić słuszności podnoszonym w apelacji zarzutom obrazy prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a tym samym wnioszek o uchylenie zakazanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania należy uznać za uzasadnione.

Jedną z naczelnych zasad procesu karnego wynikającą z treści art. 4 k.p.k. jest obowiązek dociekania przez Sąd prawdy obiektywnej.

Realizując to zadanie Sąd obowiązany jest w toku rozprawy głównej wykorzystać wszystkie możliwe do przeprowadzenia dowody mające znaczenie dla ustalenia czynu przestępczego pod względem faktycznym i ocenić je w myśl zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Nie mogą zatem poza zasięgiem rozważań Sądu pozostać możliwe do przeprowadzenia dowody istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia o winie czy ocenie prawnej czynu tylko z tego powodu, iż nie przeprowadzono ich na rozprawie głównej stanowi to bowiem obrazę nie tylko art. 4 k.p.k. ale również art. 366 § 1 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie wywiązał się

w sposób należyty z tego obowiązku.

Ustalając bowiem, iż E. M. pomagała nieustalonym osobom w przetwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy w ten sposób, iż zapewniła transport przyrządów i odczynników do tego rodzaju produkcji, udostępniła pomieszczenie budynku

w S., zleciła przechowanie roztworu wolnej zasady amfetaminy P. C. (1) na posesji przy ul. (...) w W..

Sąd Okręgowy oparł te ustalenia na następujących dowodach tj. niekwestionowanym fakcie wynajęcia przez oskarżoną budynku

w S. mężczyźnie o imieniu H., udzielił mu pomocy

w przewiezieniu należących do niego rzeczy oraz ekspertyzie biologicznej

i daktyloskopijnej, z której wynikało, iż na misce i rękawicach odnalezionych w pomieszczeniu budynku w S. ujawniono ślady linii papilarnych i ślady DNA należące między innymi do oskarżonej.

Jednocześnie Sąd orzekający odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej, iż mężczyznę o imieniu H. poznała przypadkowo przez brata swojego konkubenta jako osobę poszukującą domu do wynajęcia, a pomagając mu w przewożeniu należących do niego rzeczy nie miała świadomości do jakiego celu zostaną one wykorzystane, wcześniej bywała w tym domu wraz z swoimi dziećmi, zaś bańkę z płynem pozostawiła na przechowanie P. C., nie mając świadomości co zawiera, na polecenie H. i pod wpływem wypowiedzianych przez niego gróźb.

Nie negując prawa Sądu I instancji do swobodnej oceny dowodów,

a tym samym do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej jedynie co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności jak i odmowy wiary tym wyjaśnieniom, co do innych faktów, podkreślić należy, iż decyzja w tej kwestii musi być oparta na wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, zaś przesłanki rozumowania Sądu winny znaleźć odzwierciedlenie w części motywacyjnej wyroku.

Nie sposób odmówić racji obrońcy oskarżonej, iż Sąd Okręgowy odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonej nie podjął żadnych starań zmierzających do zweryfikowania jej depozycji. I tak mimo, iż oskarżona wskazywała osobę poprzez którą poznała mężczyznę o imieniu H. – nie przesłuchano jej w charakterze świadka na okoliczność nawiązania tej znajomości.

Nie wykorzystano również informacji zawartej w notatce z k. 259,

z której wynikało, iż w miejscu wskazanym przez oskarżoną jako miejsce zamieszkania H. – rzeczywiście przebywał mężczyzna o tym imieniu, który zmarł w dniu 31 maja 2011 r. Istniała jednakże możliwość ustalenia danych personalnych właścicielki tego mieszkania i przesłuchanie jej na temat tej osoby.

Za tym, iż mężczyzna o imieniu H. rzeczywiście zamieszkiwał przy ul. (...) – przemawiają również zeznania świadka P. C. (3), przesłuchanego na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w trybie art. 452 § 2 k.p.k.

Nie przeprowadzenie wskazanych wyżej dowodów nie pozwala na podzielenie stanowiska Sądu I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonej odnośnie okoliczności poznania (...) nie zasługują na wiarę i stanowią wyłącznie jej linię obrony.

Uzasadnione zastrzeżenia musi budzić również ustalenie, iż oskarżona nie tylko znała dobrze H., ale również miała pełną świadomość

w jakim celu wynajmuje mu dom w S..

Za takim poglądem nie może bowiem przemawiać wyłącznie ujawnienie śladu linii papilarnych oskarżonej na misce odnalezionej w tym pomieszczeniu jak również śladu jej DNA na znajdujących się tam rękawicach.

Nie można bowiem pominąć faktu, iż oskarżona bywała na terenie tej posesji, a zarówno z opinii daktyloskopijnej jak i biologicznej nie wynika

w jakim czasie ślady te mogły zostać przez nią pozostawione.

Przywołana przez Sąd meriti okoliczność, iż zarówno na misce jak i na rękawicach widoczne były ślady białej substancji nie wyklucza wbrew przyjętemu pogładowi, iż pochodzące od oskarżonej ślady linii papilarnych i biologiczne pozostawione zostały w innym czasie.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd pominął również fakt, iż przed 10 maja 2011 r. w domu tym przebywały również inne osoby tj. M. M. (1) i jej znajomi jak, i to, iż znajdujące się tam przedmioty nie spowodowały żadnej reakcji z ich strony, co może wskazywać na to, iż nie wzbudziły u nich podejrzeń, iż w miejscu tym odbywała się nielegalna produkcja narkotyków.

Za uzasadnione należy również uznać zastrzeżenia ze strony autora apelacji odnoszące się do dokonanej przez Sąd orzekający oceny zeznań świadka R. W. (1).

Przyjmując, iż stwierdzone u tego świadka obrażenia ciała nie mogą wskazywać na to, iż składał on swoje zeznania w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, albowiem badanie sądowo-lekarskie zostało przeprowadzone po 9 dniach od daty jego zatrzymania. Sąd Okręgowy pomija stwierdzenie biegłego lekarza, iż obrażenia te mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez świadka (k. 909-910).

Nadto Sąd ten nie skorzystał z istniejącej możliwości zweryfikowania czasu powstania tych obrażeń, albowiem już w dniu 10 maja 2011 r. zlecono przeprowadzenie badań lekarskich tak oskarżonej jak i R. W. (1) (k. 285-286) i badania te zostały wykonane, o czym świadczą faktury wystawione przez Centrum Medyczne (...) (k. 283-284).

Zażądanie wyników tych badań pozwoliłoby na dokonanie prawidłowej oceny wiarygodności zeznań R. W. odnośnie okoliczności w jakich został przesłuchany.

Dla dokonania weryfikacji wyjaśnień oskarżonej w omawianym zakresie należało również przesłuchać w charakterze świadka funkcjonariusza Policji J. L., albowiem jak wynika z k. 35 – był on autorem notatki służbowej dotyczącej czasu i miejsca zatrzymania R. W..

Powyższe uchybienia nie pozwalają na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji i muszą skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku w stosunku do E. M. i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy winien uzupełnić postępowanie dowodowe we wskazanym wyżej zakresie, przeanalizować wszystkie przeprowadzone dowody we wzajemnym powiązaniu i sporządzić uzasadnienie zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze fakt, iż w toku postępowania międzyinstancyjnego ujawniły się uzasadnione wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonej Sąd ten winien również rozważyć potrzebę zbadania jej przez biegłych lekarzy psychiatrów w trybie art. 202 § 1 k.p.k.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

(...)(...)